

De què serveix l'Encontre de Teatre?

Joan Yago García,

ajudant de l'organització de l'Encontre de Teatre
i actualment estudia a l'Institut de Teatre de Barcelona

L'any passat, pocs minuts abans que arranqués la dinovena edició de l'Encontre, em trobava mig adormit a la cafeteria del teatre municipal d'Artà prenent-me el primer tallat del dia amb n'Albert Pou; amic, company i habitual de l'encontre. De cop va sortir la pregunta: Per què ho fem, tot això? Per què ens hem despertat tan prest? Què venim a fer aquí? Què venim a ensenyar? I els participants? Què aprenen els tres-cents adolescents que es desplacen fins aquí per passar-se dos dies fent aquestes coses tan estranyes? Com és que no es queden a casa? Hi vénen obligats? Hi vénen només a lligar? A passar el temps? O realment en trauran alguna cosa, d'aquesta experiència?

En altres paraules... De què serveix l'Encontre de Teatre? Mentre apuràvem el cafè i començaven a arribar els primers autocars plens d'al·lots, vàrem anar cercant una resposta, i al final vàrem arribar a una conclusió més o menys com aquesta:

Diguem que en cada un dels tallers que s'imparteixen s'hi apunta una mitjana de... no sé... dotze o tretze participants. Molt bé. És molt probable que, entre aquests tretze, n'hi hagi un -tal vegada dos- que ja arribi a Artà amb la ferma i clara convicció de voler dedicar la seva vida al teatre. Es tractarà, segurament, d'una persona constant i enèrgica. Algú que ja fa uns anys que assisteix a classes extraescolars de teatre en el seu centre, que participa en les funcions de final de curs, que s'ha apuntat a alguna de les escoles especialitzades o que,

fins i tot, forma part d'alguna companyia o grup amateur. Segurament serà algú que, ja als seus catorze anys, ha hagut d'aprendre a penjar un focus, a maquillar-se, a projectar la veu quan l'acústica del teatre és dolenta, a trepitjar l'escenari per la zona on la fusta no cruix, a convèncer els pares o els amics perquè els acompanyin a veure espectacles, a memoritzar textos llarguíssims i, fins i tot, a no sortir un divendres perquè l'endemà té funció a les onze i ha quedat a les vuit per carregar la furgoneta.

Sé que pot semblar estrany, però ho juro: Aquests joves existeixen. A banda d'aquests un o dos alumnes que ja arriben a l'encontre amb la vocació clara, és molt possible que en cada taller n'hi hagi altres tres o quatre que practiquin una relació de tímid flirteig amb l'art dramàtic:

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.

*“...persones despertes,
divertides, que gaudeixen
de fer riure els companys i
tenen una gran habilitat
imitant la veu dels
professors.”*

Es tractarà segurament de persones despertes, divertides, que gaudeixen de fer riure els companys i tenen una gran habilitat imitant la veu dels professors. Però que no gosarien mai entrar un dia a casa, deixar la motxilla a terra, seure al sofà i anunciar als seus pares que volen dedicar la seva vida al teatre. Al·lots que, probablement, han trepitjat algun escenari, han fet alguna funció extraescolar, però mai no s’han plantejat que allò que ells saben fer sigui tan seriós com el que fa un enginyer, tan necessari com el que fa un metge o tan atractiu com el que fa un futbolista. És clar que els agrada el teatre, per això han vingut. Però no tenen la disciplina, la confiança, el valor o la bogeria per llançar-se de cap a la cosa aquesta dels escenaris. Tal vegada necessiten algú que els doni una empenteta.

En tercer lloc, és probable que hi trobem uns altres cinc alumnes que han vingut senzillament a passar-s’ho bé. Ells jugaran, suaran, ho donaran tot en els tallers i aplaudiran amb força el treball dels seus companys. Però, a diferència dels anteriors, ni tan sols es plantejaran si volen dedicar la seva vida a això. No ho necessiten, saben perfectament que no volen fer-ho. Saben perfectament que volen fer altres coses, i què? Molt millor!

Recordem, que la finalitat de l’encontre no és -ni crec que hagi de ser- la de formar nous actors, sinó la d’acostar la gent jove al teatre per mitjà d’un petit tast de tots i cada un dels elements que configuren el seu univers. I quin és, i ha estat sempre, l’element més important de l’univers teatral? El públic. És important oferir als participants

una educació introductòria a l’àmbit de la pràctica escènica. Però és molt més important educar un públic jove. De la mateixa manera que, no tots els joves a qui agrada el futbol o la música volen ser futbolistes o estrelles de rock, cal demostrar que el teatre no només és atractiu per als actors. Cal generar un públic teatral jove, actiu i heterodox que acudeixi de manera assídua i voluntària a les sales. Cal donar aire a aquesta endogàmia en què ens hem tancat a base de produir espectacles únicament adreçats a la pròpia *gent de teatre*. Però per aconseguir tot això, cal que algú faci la feina d’explicar als joves on són els teatres, què hi fan, què és el que més els pot interessar, i quins dies trobaran l’entrada més barata.

*“...i qui sap si per única,
haurà tingut l’oportunitat
de tenir una idea,
de treballar-la,
de desenvolupar-la i
d’acabar mostrant-la
a un públic.”*

Tenim, per tant, els participants que ja arriben a l’encontre sabent que volen fer teatre. Els que utilitzen l’encontre per decidir si volen, o no, fer teatre, i els que saben perfectament que no volen fer teatre, però en volen aprendre perquè els agrada. Què més? Doncs per últim, és molt probable que ens hi trobem una quarta categoria formada per un o dos participants que no tenen, no han tingut i possiblement mai no tornaran a tenir un contacte directe amb el món del teatre. Aquest participant de *quarta categoria*, arribarà a l’encontre sabent que és diferent a la resta i, per tant, no tardarà en deixar clar que ell no volia venir, ni fer tallers, ni fer l’optativa de teatre a l’institut, que l’han obligat, que ell de tot això passa, que no li agrada, que és ridícul, que no vol, que no.

Probablement, aquest participant de quarta categoria no serà una persona acostumada al joc, al grup, a la participació. No creurà que cap de les seves idees pugui interessar a algú. Probablement sentirà una total indiferència cap a la idea de *Projecte* i una mandra absoluta cap al concepte d'*Assaig*. Probablement s'haurà avorrit soberanament en totes les funcions escolars que l'han obligat a veure. Ni públic ni intèrpret, res. No voldrà saber res del teatre. I el que és pitjor, tindrà claríssim que el teatre tampoc no vol saber res d'ell.

Molt bé, doncs aquest participant de quarta categoria tindrà la sort i la sorpresa de ser la persona per la qual l'encontre haurà significat una experiència real, útil i sincerament inoblidable. Perquè per primera vegada, i qui sap si per única, haurà tingut l'oportunitat de tenir una idea, de treballar-la, de desenvolupar-la i d'acabar mostrant-la a un públic. Haurà tingut el plaer d'assistir a la materialització de la seva idea. Haurà vist que el seu pensament pot esdevenir alguna cosa; alguna cosa que, a més, pot interessar els seus iguals. Haurà trepitjat, encara que només sigui un cop, un autèntic escenari. Haurà estat escoltat, vist, rigut i poderosament aplaudit. Haurà tingut, en definitiva, la valuós-sima oportunitat de dir i de fer alguna cosa. I descobrirà, per si sol, el plaer que això significa.

L'encontre serveix, per tant, de la manera en què cada participant aprengui a utilitzar-lo. Per a alguns serà un lloc on reafirmar la seva vocació, per a altres

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.

un lloc on fer-se preguntes. Per a alguns només serà divertit i a d'altres, els suposarà una experiència única a la vida. Però, al final dels dos dies tots tornaran a l'autocar abatuts i excitats, afònics i farts d'aplaudir. Amb el cap ple d'imatges i idees. I amb l'esperança de poder tornar l'any que ve. □